

Oundkomliga förhållanden

(Efter engelskan)

Josefs ställning i Potifars hus (1 Mos. 39) har många lärdomar att giva oss. Hans ställning i det huset var fullt av faror och frestelser, som han icke kunde undkomma. Han stod där i ett oundkomligt förhållande. Så är det även stundom för oss. Vi kunna icke komma undan en eller annan svårighet eller frestelse, icke lösa oss ur det eller det bandet, icke förändra en eller annan svår omständighet i vårt liv. Det är ett oundkomligt, oundvikligt ont; sådana äro ofta de enda beskrivningsord, med vilka vi kunna beteckna ett visst förhållande, vari vi stå, endera inom vår familjekrets eller i samhället, eller ock genom vår kallelse i livet. Vi hava icke själva valt det; kanske skulle vi aldrig gjort det heller; kanske känna vi det till och med så tungt och tryckande, ja, så fullt av faror och frestelser till synd, att vi svårligen kunna tro, att Gud själv ställt oss däri. Vi veta icke rätt, huru vi skola betrakta saken. Men, det är min egen skuld, tänka vi. Och det är ett oundkomligt förhållande.

Kanske kände Josef det även så med avseende på sin ställning i Potifars hus. Och ju mera svårigheterna där ökades, desto mera skulle han frestas att se saken så. Då vi nu skåda tillbaka på *hela* hans historia, se vi emellertid, att även denna del av hans liv var av Gud. Den förde honom först in i fängelset och sedan (då ett tillfälle där öppnats för honom att använda de gåvor Herren givit honom) inför Farao, vars förtroende han vann, och som slutligen satte honom till herre över hela Egyptens land. Även det allra värsta onda, han haft att erfara i Potifars hus, de pinsammaste frestelser och mest kränkande beskyllningar voro sålunda just det, som på genaste vägen förde honom till ära och upphöjelse, när prövningens dagar voro till ända. De frestelser, med vilka han dag efter dag hade att kämpa, de svårigheter, han stundligen hade att genomgå vid uppfyllandet av sin kallelse inom Potifars hus, ledde till den falska anklagelse, som hade för sig ett så stort sken av sanning, att den tycktes medföra oundviklig undergång för denne Herrens tjänare.

Hade han under allt detta intet lidande, intet tvivel på Guds nåd och ledning? Anfäktades han aldrig av någon fruktan? Kom intet mörker, ja, ingen förtvivlan över hans själ? Jo, visserligen. Just som vi skulle haft det, just som vi ofta *hava* det under dylika prov, frestelser, falska anklagelser och våra fienders och vedersakares skenbara seger, så hade han det även. Låtom oss då, med detta Josefs exempel för ögonen, om även vi stå i något svårt och prövande förhållande, fatta mod och besinna, att denna försökelse just var den väg, på vilken Herren förde honom till den plats, han bestämt för honom, ja, att han genom själva lidandet beredde honom för den kallelse, *ehuru Josef visst icke såg allt detta, så länge prövningen varade.*

Låtom oss då lära att *vara stilla* även under de svåraste, pinsammaste förhållanden. Josef klagade icke, han flydde icke heller. Han fortfor dag efter dag att sköta sin kallelsets verk, stod det onda emot och vandrade inför sin Gud. Ja, just det gjorde han - han vandrade inför sin Gud, liksom hand i hand med honom, sida vid sida, steg efter steg, vägstycke efter vägstycke, över det ena bråddjupet efter det andra - och detta tid efter tid, dag efter dag. Så låtom oss då lära att i sådant hänseende »leva blott för dagen». I dag vill jag göra denna dagens verk med det ljus, som jag får i dag, den tröst, den hjälp, den kraft som *gives* mig i dag, endera mera direkt från Gud eller ock genom medel och personer, som han utväljer. Det är på denna dags göromål och svårigheter, på löftena för denna dag, som jag vill hava mitt öga fäst. Jag vill icke se bortom i *dag*, utan göra Herrens vilja i *dag* - bedja, arbeta, fröjdas, lita på Herren i *dag*, och så även i morgon, då morgondagen blir i *dag*, tills den dagen gryr, då natt ej skall vara mer. Detta är att redan här nere hava en försmak av den sabbatsro, som står åter för Guds folk - att icke vilja veta av varken gårdag eller morgondag, utan endast leva för i dag!

»Ingen gårdag heller? Vad vill det säga? Jag kan inse, vad det är att leva utan bekymmer för morgondagen, men vad vill det säga, att icke hava någon gårdag?» Märk! Det är att taga, vad Gud giver i dag, såsom givet verkligen *av honom - såsom helt ifrån honom.* Vi tänka så ofta, då någon svårighet tillstötter: om jag vid det och det tillfället handlat på annat sätt, skulle jag icke i dag varit i denna svåra ställning, detta oundkomliga förhållande. Och

vilken udd i en kristens lidande äro icke ofta sådana tankar! De kunna ock innehålla en viss grad av sanning. Jag kan ju verkligen genom egen eller andras synd hava kommit in i ett svårt förhållande. Jag hade kunnat undkomma det, om jag icke syndat, icke varit en syndare. Märk, icke varit en syndare! Men är jag icke just detta och *ingenting annat i mig själv*? Och är det icke just i min egenskap av syndare, som Herren handlar med mig i sin egenskap av Frälsare, sköter mig och leder även den ringaste omständighet i mitt liv? Är icke hans nåd så stor, att han gör så mycket för sina barn? Så låt då domen gå över dig, att du syndat, då du kom in i denna svåra ställning, men tag just i denna svåra ställning för var dag nåd att var dag däri vandra inför din Gud. Vi förmanas att förgäta »det, som är tillryggalagt». Lev ock du för i dag, förgät det, som ligger bakom dig. Sådant menade jag därmed, att du icke skulle hava någon gårdag.

Men det är ännu en annan omständighet, som gör det viktigt för oss att förgäta gårdagens prövningar. Den bittraste taggen i mitt lidande kan stundom ligga i det ondas långvarighet. Om jag icke så *många* år lidit av den och den prövningen, så *länge* varit sjuk eller fattig, så *länge* utsatt för denna frestelse, skulle jag lättare kunna vara stilla och förbida hjälpen. Men tänk, huru många år, ja, kanske tiotal av år jag haft att kämpa mig fram genom dessa svårigheter! Giv akt på, huru viktigt det är att icke heller nu hava någon gårdag, att »förgäta det, som är tillryggalagt», och endast leva för i dag. Men viktigt över allting för mitt hjärtas frid och trygghet även i den svåraste, mest frestelsefulla ställning är dock att väl komma ihåg, att *alltsammans är av Gud*. Såsom ock profeten säger: »Jag vet, Herre, att människans väg icke beror av henne, och att det icke står i någons makt, huru han skall vandra eller styra sin gång» (Jer. 10: 23).

Vem var det då, som lät allt detta svåra komma över dig? Kunde icke den allsmäktige allestädes närvarande, din Fader, vid det eller det tillfället gripit in och hindrat dig att komma in uti det förhållande, som nu så ängslar dig, om han velat hava det annorlunda? Visst hade han kunnat göra sådant. Så äro då, i vad ställning jag än må stå, och genom vilka mänskliga medel jag än må hava kommit därtill, mina förhållanden i dag, då jag är ett Guds barn och uppstått i hans fruktan och till hans tjänst, just det han berett åt mig *i dag*, den väg han utvalt och på vilken jag kan vandra med honom och honom till behag, den väg, på vilken han vill föra mig till evig ära och härlighet. Ja, detta är så sant och visst, som att han är den eviga sanningen, vilken sagt: »På eder äro till och med alla huvudhåren räknade»; »icke ett hår skall gå förlorat på edert huvud»; jag som bildar ljuset och skapar mörkret; som giver lycka och skapar ofärd! Jag, Herren, är den som gör allt detta (Jes. 45: 5-7). Punkt för punkt utstakade Herren för satan, huru mycket denne skulle få göra åt Job. (kap. 1). Måtte vi då taga allting från Herren, vad som än vederfares hans svaga, omyndiga barn, vilka uppgivit all egen kraft och sedan bero blott av honom. Prisen då i tron och hoppet honom för allt!

C-O Rosenius 1866 (översatt från en engelsk text)

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com